

Derfor er det jo fuldstændig korrekt, når Dansk Folkeparti indimellem kalder de internationale konventioner for en spændetrøje for demokratiet. Det er præcis, hvad det er, en spændetrøje for demokratiet, en begrænsning af, hvor langt man kan gå, selv om man har langt det største flertal.

De forpligtende aftaler er det, der er med til at garantere, at vi som enkeltindivider, enkeltborgere i de europæiske lande har nogle ukrænkelige rettigheder, som selv 99 mandater i det danske Folketing i princippet ikke har ret til at krænke. Det er det, der gør det til noget helt særligt.

En af de meget vigtige instanser i Europarådet, som skal være med til at sikre, at det her har en betydning, er jo Domstolen. Her har vi et arbejde, som jeg ved at den danske regering gør en indsats for, men som jeg vil opfordre til man stadig væk presser på for at få gennemført de nødvendige beslutninger, der skal til for at sikre, at Domstolen kan komme til at arbejde. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol er jo ved at drukne i den succes, det er, at borgerne i Europa pludselig har opdaget, at de har fået et værktøj.

Borgerne i de europæiske lande opdager pludselig, at de som enkeltindivider kan få sikret deres egne rettigheder i forhold til en stor stat gennem Menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg. Det er et unikt værktøj. Det er unikt, det er så unikt, at jeg indimellem kan blive bekymret for, om det virkelig kan få lov til at fortsætte. Der synes jeg også man skal være opmærksom på nogle af de ting, som foregår nu. Der tegner sig nemlig en stigende – jeg ved ikke, om man skal kalde det konkurrence, det er måske et hårdt udtryk, men i hvert fald en – diskussion om, hvem der skal gøre hvad, imellem Europarådet og EU.

Jeg håber meget, at den danske regering vil være med til at sikre, at der bliver en klar kompetencefordeling eller en klar fordeling af opgaver mellem Europarådet og EU. Jeg synes f.eks., at det er et problem, når Europarådet nu begynder at diskutere, hvorvidt man skal anvende atomkraft. Det må jeg indrømme. Jeg synes, det er et vigtigt tema, og det angår selvfølgelig os alle sammen, men skal jeg være ærlig, synes jeg, det er en af de debatter, der ligger bedre i EU. Når EU begynder at forholde sig til menneskerettigheder i forskellige lande i Europa, som ikke er med i EU, mener jeg, at de vil gøre os alle sammen en stor tjeneste ved i stedet for at bakke op om de værktøjer, der ligger i Europarådet al-

lerede nu, og styrke dem, i stedet for at de to organisationer konkurrerer med hinanden. Det er den ene ting, jeg vil opfordre meget til.

Den anden ting er, at en af de andre vigtige opgaver, Eurorådet har, er jo at overvåge, hvorvidt landene nu respekterer de spilleregler, de har aftalt, den løbende monitorering af medlemsstaterne, som jo startede, dengang man optog ganske mange nye lande, men som gav de eksisterende medlemslande et klart hint om, at det måske også var en god idé, at allerede eksisterende medlemslande, de gamle lande, måske også en gang imellem skulle under luppen. Det er blevet en fast kutyme siden da, at man har den løbende monitorering af alle medlemsstaterne i Europarådet.

Indimellem opdager vi ting, der foregår i andre lande, som vi føler os krænkede over, og hvor vi ikke synes, at de respekterer spillereglerne, som nu f.eks. ordføreren for Venstre, der er meget, meget ophidset over, hvad der foregår i Rusland. Jeg deler langt hen ad vejen hans forargelse, men jeg vil bare sige, at vi står stærkere i de her forargelser, hvis vi selv er opmærksomme på den kritik, der falder på os, og ikke bare fejrer den af med, at det er dårligt arbejde eller det er uacceptabelt, at de blander sig, eller at man f.eks. ikke gider tale med menneskerettighedskommissæren for Europarådet. Vi står os bedre i de her sager omkring monitorering, omkring respekten for hele Europarådet, hvis vi selv udviser den respekt.

KI. 14:35

Med hensyn til debatten om Rusland og Georgien vil jeg sige, at der jo nu er indgået nogle aftaler, som Ministerrådet har foranstaltet. Der er stillet nogle betingelser, der skal opfyldes. Der er lavet nogle spor, man kan køre ad, i forhold til at løse op for den konflikt og i forhold til at få skabt fred og fordragelighed igen.

Et eller andet sted synes jeg, at et forslag om at fratage Rusland deres stemmeret og deres taleret kommer lidt ind som en hund i et spil kegler i det her forløb. Altså, aftalerne er jo først nu ved at være på plads, og hvis vi midt i de her aftaler og de her forhandlinger om, hvordan Rusland og Georgien skal komme videre i det her forløb, og hvordan vi skal få dem tilbage på det gode spor i Europarådsregi, fra parlamentarikerforsamlingen vedtager, at vi vil smide Rusland ud af parlamentarikerforsamlingen, frygter jeg da lidt, at Rusland vil spørge sig selv: Hvad i alverden har vi egentlig af glæde af at være medlemmer af det her forum? Hvorfor er det, at